Cesta k dílu.

J. A. Oliverius.

(Pokračování.)

Mimo toho sluší dále také pamatovati, že mnohý člen našeho národa náleží současně k mnoha spolkům různým — a tu by tedy takový požíval v tom našem "kongresu" národním tolikerého zastoupení, třeba neměl za mák skutečného patriotismu, v kolika spolcích by byl, co zatím jiní, buďto z příčin, nebo ze zásady, k žadnému spolku nenáležející — třeba byli horlivými našinci — by neměli vlivu a zastoupení vůbec žádného. Bylo by to spravedlivé? Bylo by to povzbudivým? Povzbuzovalo by to, ano — ale k čemu? *K přistupování k spolkům podporujícím*, k zakládání spolků nových bez konce! Byla by tím vyvolávána *manie* zakládání spolků nejrůznějších, jelikož každý rád se blýská mezi "delegáty", kdežto přece my již nyní povážlivě churavíme spolkářskou zimnicí. Dále by pak z toho také vyplývala mezi námi nebezpečná duševní i hmotná *korrupce!*

Já varuji tedy "Národní Výbor" před dalším kráčením tou cestou a před vyvoláváním takových následků. Naše národnost zde nesmí býti vedena a řízena žádnými korporacemi rázu nenárodního, nýbrž musí se to díti *přímo lidem* — a není-li možno dosíci toho cestou takovou, tož bude lépe, když nebudeme míti střed vůbec žádný.

Tím, když účastenství na vývoji našich věcí národních zavěsujeme *na spolky*, dáváme vlastně novou, dříve neznámou *premii na přistupování k těm korporacím*, což jest nepříslušným. To jest *donucováním* každého našince v této zemi, nechtějícího býti národně němým, aby se přidal k některému takovému sdružení *bez ohledu na to, zdali jsou ve výplatě* svých závazků pro budoucnost bezpečna, anebo nejista. Ano, nemohu se ubrániti myšlénce, že hlavně toto ponoukalo horlivé působivce ve sjezdu Č. S. P. S., odbývaném roku 1891 v Cedar Rapids, aby se té vlastenecké práce na vzdor odchylce od svého pravého rázu ujali. Protož také dím, že jest zde užíváno praporu národnosti k lákání rekrutův pro spolky podpůrné i jiné, a za tou příčinou též protestuji proti takovému složení naší organisace národní.

Dejme tomu, že vznikne naší národnosti zde v Americe potřeba nějaké značnější výlohy — asi takové, jako se jevila roku loňského při obmýšleném zřizování českého pavilionu na zdejší výstavě, anebo když se jednalo o výdatný protest proti vyloučení nás z počtu národů: *na koho pak se tu má*, anebo může tento "Národní Výbor" obraceti o žádoucí fondy? Může s takovýmto rozpočtem svým přicházeti před ony spolky, jichž tvůrcem jest, a žádati od nich potřebné sumy? To nemůže, jelikož jmění těch spolků jest pro jiné, stanovami určitě naznačované účele, posvátným. A také ani žádná zvláštní daň nemůže býti na takové spolky "Národním Výborem" rozepsána, protože žádný spolek takový nemá práva stanovního, své členy k placení podobných assessmentů nutiti, když je dobrovolně dáti nechtějí. Jak by to tedy přicházelo, aby lidé, kteří by co členové toho kterého spolku odepřeli podobný poplatek, v našem "Národním Výboru" přece třeba i desateronásobnou rozhodovací váhu měli, co zatím by jiní, k spolkům nenáležející členové našeho národa, kteří by ochotně platili, neměli tam hlasu žádného? Jaká se to tu může vynořovati rozumná akce za takovýchto okolností a odkud se má bráti mezi námi pro věc nadšení a horlivost? Mým přesvědčením jest, že dokud bude naše ústřední těleso národní založeno na representaci *spolků* — nic vážného se nedocílí. Rád bych slyšel aspoň stejně dobré důvody ve směru opáčném. "Without representation no taxation", zní staré heslo svobody, a já je považuji za velmi dobrou zásadu. Jestliže někteří vlastencové naši jenom proto národní naši korouhev nesou, že tc mohou ku cti, slávě a prospěchu uniformy svých organisací — ti vůbec ani vlastenci nejsou, nýbrž naopak jest jim drahocennějším prospěch jich "spolků", než prospěch národa.

Což kdyby — dejme tomu — příští sjezdy našich podpůrných spolků učinily, že ty jednoty se [illegible] účastniti těch prací [illegible] by nechtěly dále vzbuzovati podezření prospěchářství, anebo že by jim to co podpůrným spolkům škodilo: musely, anebo nemusely by se tomu podrobiti jednotlivé řády těch bratrstev? Jak by to tu tedy potom dopadalo? Prosil bych za odpověď!

A nyní se podívejme ještě na jednu stranu celé té věci! "Národní Výbor" přijal již loňského roku ve svém zasedání rozličné resoluce, *kteréž sasahovaly do oboru politiky zdejší i mezinárodní*; letošního roku se to opakovalo způsobem ještě rozsáhlejším — a vždy se mluví při tom jménem celé naší národnosti zde v Americe. Ono jest sice možno, že všichni náhodou souhlasíme s duchem těch resolucí a názorů, ale proto nicméně jest to přílišnou osobivostí toho prazvláštního Výboru. Kdyby tomu tělesu byla tak dávána plná moc, aby za nás před světem mluvil a nám připravoval *čest* — museli bychom býti také co celek zodpovědni, když by se dopustil něčeho chybného, a proti tomu bych tedy co americký Čech rozhodně protestoval. Myslím, že jest nás zde většina veliká, již jsme se posavade nevzdali žádného práva mluviti za sebe v tom ohledu, protože to nejsou žádné maličkosti ani hračky. Taková prohlášení musí míti jiný původ a jiné porady, než se jim dosavad dostávalo. Any spolky podpůrné nejsou politickými, nemá se také ani jejich "národní" výkvět míchati do politiky a tím snad upravovati někomu karriéry!

Kdyby takovýto náš střed — založený k obstarávání našich potřeb národních — měl základy své *přímo v lidu*, na místo prostřednictví jistých účelných spolků, bylo by to docela jiné a přece by ty samé osoby — po případě — mohly zasedati u toho našeho národního kormidla! Neboť což pak se nevidí, že zasedání té naší ústředné síly jednou do roka nic kloudného vůbec ani vydati nemůže? A kdyby takováto změna v naší organisaci zde nastala, vedlo by to též k tomu, že by se odstranila z našeho života příkrost náboženských protiv, jež zde působením ohavného Zdrůbkismu mezi námi se zahostila. Potom, ale jedině potom, by byla mezi námi možna součinnost všech našich jednotlivých elementů, an by se to potom spolků a nenárodních účelů vůbec netýkalo. Otázka, jak takovouto organisaci národní vyvolati na základech přímo lidových při opomíjení všech spolků, jest dosti snadnou k zodpovídání, ale uváděti to zde nebudu. Jsouť to *podrobnosti*, na kteréž nemůže dojíti před vyšetřením a ustanovením věcí zásadních a základních. (Dokonč. bud.)

Odpor proti imperialismu mezi občany českého původu.

Pod tímto oblavením přinesly mnohé anglické časopisy v Nebrasce úvahu z péra red. t. l., kteráž v překladu zní následovně:

Žádný z časopisů, vydávaných v české řeči v této zemi, nepodporuje politiku rozpínavosti a imperialismu, sledovanou nynější administrací, což jest patrnou známkou, že směr administrace nedochází schválení přistěhovalých občanů tohoto rodu a původu, vycházející z přesvědčení, že směr ten není v zájmu a ku konečnému prospěchu naší země.

Toto přesvědčení není nikterak nahodilým, nýbrž zcela charakteristickým lidu toho a úplně přirozeným následkem zkušenosti jeho. Lid český nebyl národem útočným. Ač dějiny jeho zaznamenávají mnohé zápasy, příliš mnohé ku jeho dobru a prospěchu, přece nebyly to zápasy výbojné, nýbrž obranné. Národ ten nebledal povýšení se na úkor svých sousedů, jsa mírumilovný i svobodymilovný, však chrabře hájil zemi svou i domovy, když toho zapotřebí bylo. Historik Maurice ve své "Story of Bohemia", vydané od Putnam's Sons v jejich sbírce "Story of Nations", praví:

"I nejdávnější tradice vykazují, že dávno dříve, než zavedeno bylo křesťanství, ideál českého života byl zcela rozdílným od onoho u okolních národů. Báseň "Libušin soud", kteráž zdá se líčiti nejdávnější způsob života českého, není ani Iliadou, ani písní Niebelungů, aniž povídkou o doupatech lupičských a násilnostech Sabinek, nýbrž líčení národa mírumilovného, kterýž snaží se udržeti tradice společného vlastnictví půdy a mírnou, moudrou vládu ve sporných záležitostech, mírněnou zjevným výrazem obecného mínění."

Ač mírumilovní a dobrou vůli k sousedům chovající, Čechové byli vždy chrabrými obhajci své země. Jsouce nejzápadnějším kmenem Slovanů, vraženým jako klín mezi bojovné a agressivní Němce, udrželi si přece svou existenci a nebyli jimi podrobeni. V zápasech nesčetných dokázali svou chrabrost a hrdinnost. Když Tataři v třináctém století potřeli Rusy, přemohli a spustošili Uhry a přes Polsko vtrhli do Moravy, přinášejíce strach a hrůzu západní Evropě, chrabří Čechové utkali se s nimi v boj u Olomouce v Moravě a bezmála je potřeli. Jak strašnými nepřátely byli Tataři, lze viděti z následujících řádek Mauricovy "Story of Bohemia":

"Hrůzou dýšící popisy spisovatelů té doby zdají se pojiti upomínky gotlských a hunských vpádů s obrazotvorností Apokalypsy. Jako mnozí dobyvatelé, i Genghis Chan zdál se býti prodchnut myšlénkou, že byl poslán nějakou neviditelnon mocí, aby ničil a on i jeho následovníci byli po nějakou dobu považováni za nepřemožitelné."

Když slepému českému králi Janu, bojujícímu s Francouzy u Kresčaku, bylo sděleno, že štěstí válečné obrací se proti nim a když vybízen byl, aby hledal bezpečí v čas, dle pověsti pravil: "Toho bohdá nebude, aby český král z boje utíkal." A vyvoliv dva ze svých nejlepších a nejchrabřejších rytířů, dal přivázati koně svého mezi jejich a vrhnuv se tam, kde nejprudší boj zuřil, zahynul na poli válečném. Když lid český povstal v patnáctém století, aby obhájil reformaci Husa a odporoval nárokům císaře německého na trůn český, císaře to, kterýž zradil je a dovolil vzdor své záruce, aby utracen byl život Husa, papež kázal křižácké tažení proti Čechům, avšak oni uhájili se proti celé říši německé a mocím spojeným po patnáct roků. Jejich válečný hrdina v onom zápasu, Žižka, nebyl poražen v žádné bitvě, ačkoliv často bojoval proti strašné přesile.

Když konečně přemoženi byli během třicetileté války a skoro vyhlazeni, když zbaveni byli své víry, vzdělání, intelligence, literatury, majetku a všeho, co v životě jakoukoliv cenu má, když podrobeni po dvě následující století nejkrutějšímu útisku, málo jen menšímu, nežli otroctví černocha, smysl pro svobodu a rovná práva pro všechny nebyl v nich udusen, nýbrž nenávist proti despotismu a hlavnímu nástroji téhož, militerismu a jiným zdrojům útisku se pouze jen přiostřil. Nejznamenitější český básník z první čtvrti tohoto století, Jan Kollár, dobře vyjádřil převládající myšlénku v lidu následující větou: "Svobody kdo hoden, svobodu zná vážiti každou."

Dějiny lidu českého dokazují mimo všechnu pochybnost, že nebyl to nedostatek chrabrosti, nýbrž smysl pro svobodu a spravedlnost vůči všem, již vedli národ ten k tomu, aby šetřil práv všech ostatních a nedopustil, aby se stal dobyvatelem.

Česká immigrace do této země počala po roce 1848. Rok tento jest pamětihodnou dobou v dějinách většiny evropských národů. Byl to rok probuzení a poznání zla útisku a požehnání svobody a volnosti. Lid však byl brzy znovu přemožen mocí despotismu a byla to hlavně láska ku svobodě, kteráž povzbudila stěhování se z Čech do země chrabrosti a svobody. Otázka zrušení otroctví byla tehdy nejpalčivější politickou otázkou této země a Čechové skoro bez výminky hlásili se ku straně protiotrokářské. První české časopisy v této zemi, Slovan Americký, založený v Racine, Wis., 1860, Národní Noviny v St. Louisu v témž roce a Slavie v Racine, Wis., r. 1863, byly vesměs protiotrokářské a unionistické časopisy.

Čechové vždy radovali se z osvobození každého lidu a sympathizovali se všemi utištěnými. Není lidu na světě, kterýž byl by srdečněji schvaloval samozřejmé pravdy prohlášení americké neodvislosti, že všichni lidé byli stvořeni sobě rovnými a že vlády nabývají spravedlivé moci své z vůle ovládaných. Není proto překvapujícím, jestliže mezi naturalizovanými občany českého původu shledáváme skoro jednohlasné smýšlení, že jest bezprávím, aby tyto slavné Spojené Státy americké, pýcha a naděje všeho lidu svobodymilovného ve všech pásmech země, domov chrabrých a svobodných, vedly válku výbojnou ku podrobení lidu na jiné polokouli, lidu úplně rozdílného plemenem i civilizací, kterýž se nikdy s námi nesloučí, kterýž ale chceme podrobiti naší mocí a vydati na pospas našim politikářům, — ač válka tato vede se pod pláštíkem civilizace.

Však jsou ještě jiné příčiny mimo toho, proč smýšlení Čechů jest proti politice výboje a imperialismu. Oni sami museli okusiti trpkého ovoce takovéto politiky. Jejich zkušenost a dějiny každého národa evropského učí, že rozpínavost nelze udržeti bez velké stálé armády a mocného loďstva a že tyto působí břemena nesnesitelná. Oni obávají se, že rozpínavost do druhé polokoule zemské přivede nás na pokraj neustálého nebezpečí zápletek s jinými velkými cizími mocemi a do stavu "ozbrojeného míru", kterýž jest kletbou lidu evropského. Oni ví, že velká a stálá armáda jest ohrožením práv a svobod lidu, vedoucí vždy konečně k pádu republik, povalení svobody a zřízení "silných" despotických vlád.

Žádný jiný lid netrpěl více zlem militerismu, nežli lid český. Militerism vyžaduje nejen daň v dollarech a centech, nýbrž také daň na životech a krvi. Býti obhajcem práv a svobod země jest něco zcela rozdílného od toho, býti vylosovaným nástrojem vojenské moci a používaným, jak její plány a pletichy vyžadují. Prvější znamená vlastenectví, poslednější otroctví. Čechové ve staré vlasti musí stavěti všechny své statné mladíky k odvodu a službě v armádě svých utiskovatelů, k použití k jakémukoliv účeli, nechť pravému, neb nepravému. Tato veliká armáda se používá proti nim samým za každé příležitosti, aby je potlačila a udržela despotism a tyranii nespravedlivé vlády.

Čechové pozorují s obavami vzrůst obecného dluhu každého evropského národa, působeného hlavně, když ne zcela, "ozbrojeným" mírem. Jen zastavte se na okamžik a pozorujte. Dluh Spojených Států byl nepatrným před občanskou válkou, však strašný ten zápas způsobil, že vystoupil na $3,000,000,000, vzdor ohromným válečným daním, jež tehdy byly ukládány pro účely válečné. Za doby míru, kterýž následoval po válce a pokud neměli jsme žádnou velkou stálou armádu, umožněno bylo zrušení válečných daní a snížení dluhu na méně než $600,000,000 do roku 1892. Nyní vzdor $200,000,000 roční válečné dani dluh náš opět vystoupil následkem války na slušnou sumičku přes $1,000,000,000. Však jak jest tomu v Evropě? Obecný dluh tam rostl, jak následuje:

	1860.	1898.
Rakousko-Uhersko	960,000,000	2,866,000,000
Francie	1,638,000,000	4,446,000,000
Italie	380,000,000	2,234,000,000
Prusko	170,000,000	1,180,800,000

A což to strašné břímě daní ve starém světě? Co jest příčinou, chudoby a bídy lidu ve starém světě? Jest to vyděračnost nikdy neuspokojeného molocha militerismu. "Ozbrojený mír" stojí Evropu nyní více než čtyři billiony marků, přes $1,000,000,000 ročně, strašné to břímě pro poplatníky. Čechové v Rakousku musí snášeti více než svůj díl a tak mnoho, jak jen kterýkoliv jiný lid. Čechy přispívají k rozpočtu rakousko-uherskému 150 millionů zlatých ročně, avšak dostávají nazpět z obecné pokladny pouze 20 millionů zlatek. Zem ta (pouze čtvrt rozlohy Nebrasky) olupována jest tedy o 130 millionů zlatých, 52 millionů dollarů každoročně. Lid český platí každoročně daň v obnosu na každou osobu 13.6 zlatých vládní daně přímé a 28.7 zlatých daně nepřímé, — asi $10.50 na osobu — nepočítaje místní daně, břímě to, kteréž vzhledem ku stavu lidu, mzdám atd. jest skoro nesnesitelné. A přece vláda musí neustále vymýšleti nové a nové daně, aby kryla požadavky oné obludy, militerismu.

Přistěhovalí občané neprchali s radostí, nýbrž se žalem ze své rodné země, kterouž milovali tak vřele, jak kdokoliv miluje zemi svou. Činili tak, aby ušli útisku despotismu a zlým následkům jeho nástroje, militerismu, aby mohli požívati požehnání svobody a volnosti a zabezpečiti je pro své potomky, oni naučili se milovati zem tuto a oceňovati plnou měrou její výhody. Oni znají ze své vlastní zkušenosti rozdíl mezi vládou svobodnou a onou, v kteréž převládá moc vojenská a ví, jaké poměry obé působí.

Mohou-liž sympathizovati s politikou, kteráž vede k militerismu, jest plna nebezpečí našim svobodám, a dojista tuto zem, kterouž si za novou vlast zvolili, kterouž naučili se milovati tak vřele, jako milovali dříve svou zemi rodnou, kteráž nyní jest zemí rodnou jejich dítek a bude milovanou zemí jejich potomků, přivede do téhož nešťastného postavení, kteréž donutilo je k opuštění jejich staré vlasti? Mají-liž pomáhati uvrhnouti na dítky své a na budoucí pokolení totéž zlo, kterémuž sami uprchli? Ku všem takovým otázkám, když náležitě je uváží, musí odpověděti rozhodně: Ne! A tak shledáváme mezi Čechy, jakož i mezi Němci a jinými přistěhovalými občany, smýšlení rozhodně odporující rozpínavosti a imperialismu.

Z Paříže.

12. října 1899.

Listonoši na automobilech. Pařížanům poskytnuta příležitost uviděti ode dneška listonoše na samohybných trojkolkách, kteří prozatím pouze v XII. arrondissementu listy, noviny atd., z poštovních schránek vybírati a na hlavní poštu odvážeti budou. Charmantnímu a po novotách se stále pachtícímu státnímu, sekretáři a řediteli ministerstva pošt a telegrafů, p. Mougeottovi trvá totiž až do dnes, ustálená procedura na filiálních poštovních úřadech, příliš dlouho a rozhodl se tedy, zajistiv si potřebný úvěr, že to zkusí s rychlejší dopravou automobilní, tak že poslední večerní vyzvednutí listů (na periferii města doposud ve 4, ve středu města, tedy na hlavních bulvárech atd., o 6. hod.) následkem rychlejší dopravy na hlavní poštu, asi na 7. až 8. hodinu večerní odloženo býti může. Novou službu, dnešním dnem zahájenou, obstarají čtyři listonoši na velocipedech a čtyři na samohybných petrolejových tricyklech. Jak se pravdě podobá, budou samohybné trojkolky po 14denní službě definitivně přijaty a budou projížděti celým městem, vyjma čtvrtí kolem hlavní pošty, kde jich potřeba není.

*

Pavillon časopisectva. Pavillon časopisectva je hotov. Krásná stavba, jíž výstava dovednosti známého architekta páně Mason-Detouberta vděčí, stojí na Quai d'Orsay poblíž generálního komisařství výstavního (Place d'Alma) vedle meseichého paláce a rumunské restaurace, několik kroků od armády. Pavillon je dřevěný, čtyřmi sloupy s keramickou ozdobou opatřený. Laterální fašády ozdobeny bílými maptikovými plotničkami. Na rovné střeše se nalézá malá zahrádka—restaurace.

*

Výstavka Zavaalská. Pavillon jihoafrické republiky, jeho zahrady a stavení, budou jistě zajímati všecky obdivovatele pařížské světové výstavy. Místo, Transvaalu určené, není veliké, postačí ale úplně, by si pozorovatel o poměrech a životě pracovitých a energických Boerů, kteří ve vozech celé Kapsko, Natal, a pomezí Oranže a Vaalu, křížem krážem procestovali, trvalý obraz učinil. Kolem hlavního pavillonu, který se na avenue d'Jéna vypíná, bude postavena malá boerská kolonie s rýžištěm zlata, studněmi, zahrádkami atd. Hlavní budova bude museum a tržnice všech možných hospodářských výrobků. Místnosti prvního poschodí budou reservovány návštěvám.

*

Světová výstava pařížská a cizí panovníci. Již loňského roku se zabývaly příslušné kruhy výstavního družstva a vláda republiky otázkou, jakým způsobem se uvítání cizých panovníků — hostů na výstavě — díti má a kde jim bude bydliště vykázáno. Mluvilo se tenkrát o zvláštním ceremonilu a o paláci na vendomském náměstí, který by se k podobným účelům zvláště hodil. Dnešní "Le Journal" přináší zprávu, že se vláda usnesla, pozvati officielně jen baťušku, ruského caře, carevnu, velkoknížny a velkoknížata ruská. Zvláštní, příštího roku (asi v lednu) do Petrohradu vyslané poselstvo, vzdá ruskému panovnickému rodu hold a učiní pozvání jménem francouzské republiky. Vysocí ruští hosté budou dle všeho bydleti na ruském velevyslanectvu (Rue Grenelle), které kníže Urusov, nynější velevyslanec, přiměřeně dá upraviti. Ostatní panovníci, kteří výstavu návštěvou poctí, budou přivítáni uctivě a okázalým francouzským způsobem, jak toho panovník té které země zaslouží.

"Jasné zvony hučí drsně a bez tonu."

Shakespearův popis hodí se na tisíce žen. Ony jsou mrzuté, málomyslné, chorobné, nervosní—obtíž sobě samým a svým rodinám. Jich veselé smýšlení zmizelo a ony se zdají, jako ty zvony, smutné a bez tonu. Mohou užívati

McELREE'S

"Wine of Cardui"

Ono přinese ženskému ústrojí zdraví, a zdraví mini čivní rovnováhu, tichosť a sílu. Ono obnoví ženský život a sílu. Vzpruží čivy, které utrpení a nemoc porušily. Jest to dokonalý lék, jaký kdy byl odhalen, aby vyléčil slabé ženy a dal jim dokonalé zdraví, a učinil je šťastnými a vábivými. $1.00 za láhev u všech lékárníků neb u vyrábitelů: "The Chattanooga Medical Company, Chattanooga, Tenn."

Česká čítací látka se zašle na požádání.

Rev. J. W. SMITH, z Camden, S. D., píše: "Moje manželka užívala Vino of Cardui pro spadnutí lůžka a ono jí úplně vyléčilo.

Prosíme o strpení.

Hned počátkem září objednali jsme mapy a atlasy, jež ohlašujeme co premie. Mapy nástěnné obdrželi jsme všechny. Mapy kapesní obdrželi jsme až na některé, jmenovitě Nebrasku a Spoj. Států, se slibem však, že v nejbližších dnech dodatečně zaslány budou. Atlasy, kteréž měly býti hotovy počátkem září, v době zásilky map ostatních slíbeny nám až počátkem října. My ohlášku premií uveřejnili již před několika týdny, očekávajíce každodenně zadržené mapy a atlasy. Minulý týden jsme učinili dotaz, kdy přece je obdržíme a vydavatelé sdělují nám, že chybující kapesní mapy Nebrasky i Spoj. Států i ostatní budou poslány v nejbližších dnech, však atlasy teprve asi za měsíc. Ty naše odběratele, kteří objednali si atlasy aneb některou z map kapesních jež posud nemáme, prosíme o laskavé poshovění, ujišťujíce, že zašleme je tak brzy, jak je obdržíme.

Vyd. Pokr. Západu.

Dr. Karel H. Breuer,

..ČESKÝ LÉKAŘ..

Má zvláštní zkušenost v léčení nemocí ženských, očních, ušních a krčních a ranhojičství.

ÚŘADOVNA NA SEVER. STRANĚ NÁMĚSTÍ
DAVID CITY, NEBR.

Jede na zavolání do všech okolních městeček. Zavolejte jej v pádu potřeby telefonicky neb telegraficky.

Na amississippské mezinárodní výstavě v Omaze obdržel v odboru pivním

Krugův ležák

Cabinet Beer

ZLALOU MEDALII

základě jeho čistoty a jeho osvěžujících a posilňujících vlastností.
Objednejte si bedničku od

Fred. Krug Brewing Co.
1007 Jackson St.
Telefon 420.

Jediný český

závod olovnický, strojnický a zámečnický v Omaze . . .

......vlastní......

Leo. Barooh,
503 So. 13th Street.
Telefon 1067.

Zavádění vody, plynu a kanalisace provádí se levně a dobře. [illegible]

Státní jednatelství pro jediné osvědčené Clevelandské pivní pumpy.

NAVŠTÍVÍTE OMAHU?

Jest-li ano, nezapomeňte se zastaviti ve skvost ně zařízeném hostinci a hotelu

J. ONDRÁČKA

v čísle 1239 jižní 13. ulice.

[illegible]